

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátě složeném z předsedkyně JUDr. Elišky Cihlářové a soudců JUDr. Radana Malíka a JUDr. Jiřího Vyvadila v právní věci stěžovatele **F. Ž.**, zastoupeného Mgr. Alexandrem Vaškevičem, advokátem se sídlem v Plzni, Františkánská 7, za účasti **Ministerstva vnitra**, se sídlem v Praze 7, Nad Štolou 3, v řízení o kasační stížnosti podané proti rozsudku Krajského soudu v Plzni ze dne 27. 9. 2004, č. j. 60 Az 57/2004 – 26,

takto:

I. Kasační stížnost **se zamítá**.

II. Žádný z účastníků **nemá** právo na náhradu nákladů řízení.

Odůvodnění:

Krajský soud v Plzni rozsudkem ze dne 27. 9. 2004, č. j. 60 Az 57/2004 – 26, zamítl žalobu podanou stěžovatelem proti rozhodnutí Ministerstva vnitra (dále jen „ministerstvo“) ze dne 6. 4. 2004, č. j. OAM-181/LE-B01-B04-2004, kterým byla zamítnuta žádost stěžovatele jako zjevně nedůvodná podle § 16 odst. 1 písm. e) zákona č. 325/1999 Sb., o azylu a o změně zákona č. 283/1991 Sb., o Policii České republiky, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o azylu“). V odůvodnění rozsudku krajský soud uvedl, že v řízení bylo prokázáno, že stěžovatel přicestoval do České republiky přes Polsko a z jeho výpovědi vyplynulo, že mu žádná objektivní skutečnost nebránila v tom, aby v Polsku požádal o azyl. Stěžovatel rovněž nesdělil ani žádnou skutečnost svědčící o tom, že v jeho případě nelze Polsko považovat za třetí bezpečnou zemi. Stěžovatel tak vylíčením podstatných skutečností sám vymezil oblast úvah správního orgánu, kterými byl povinen se zabývat. Podle názoru krajského soudu z pohledu žaloby netrpí správní rozhodnutí nezákonností a krajský soud

v postupu ministerstva neshledal žádné pochybení a jeho rozhodnutí považuje za řádné a zákonné.

Proti rozsudku Krajského soudu v Plzni podal stěžovatel v zákonné lhůtě kasační stížnost, jejíž důvod spatřuje v ustanovení § 103 odst. 1 písm. a) s. ř. s., neboť krajský soud, stejně jako ministerstvo, nesprávným způsobem posoudil právní otázku, zda je možno na jeho případ vztáhnout § 16 odst. 1 písm. g) zákona o azylu. Stěžovatel se ve své domovské zemi dostal do finančních potíží, kdy vymahači fiktivních dluhů stěžovatele pronásledovali. Stalo se, že po něm, jeho manželce i dětech stříleli, zapálili mu stánek i auto. Vymahači k vymáhání pohledávky použili osob ze zločineckých struktur a stěžovatel tak byl ohrožen nejenom na zdraví, ale i na životě. Pokud hledal ochranu u státních orgánů, pak zjistil, že i tyto jsou součástí zločineckých struktur. Z tohoto důvodu stěžovateli nezbylo než vycestovat ze země a požádat o azyl. Stěžovatel je přesvědčen, že právě s ohledem na shora uvedené je dán důvod k udělení azylu podle § 12 písm. b) zákona o azylu, protože patří do sociální skupiny nečlenů zločineckých struktur a je těmito strukturami pronásledován právě proto, že není jejich členem. V této souvislosti upozornil na čl. 65 metodologické Příručky procedur a kritérií pro přiznání postavení uprchlíka. Důvod kasační stížnosti spatřuje také v § 103 odst. 1 písm. b) s. ř. s., když má za to, že ministerstvo provedlo dokazování nedostatečným způsobem a na základě takto zjištěného skutkového stavu nebylo možné ve správním řízení spravedlivě rozhodnout. Nebyla zcela respektována situace stěžovatele, který jako účastník azylového řízení má jen velmi omezené možnosti pro zajištění důkazů o persekuci v domovské zemi, když krajský soud tuto skutečnost ponechal zcela bez povšimnutí. Další důvod spatřuje stěžovatel v § 103 odst. 1 písm. d) s. ř. s., když má za to, že krajský soud nesprávným způsobem posoudil právní otázku, zda správní řízení předcházející podání žaloby netrpělo procesní vadou. Stěžovateli je vytýkáno, že sice uvedl konkrétní ustanovení zákona č. 71/1967 Sb., ve znění pozdějších předpisů (dále jen „správní řád“), která mělo ministerstvo ve správním řízení porušit, avšak již k těmto zákonným ustanovením nepřiřadil konkrétní skutkové důvody. Stěžovatel je přesvědčen o tom, že ministerstvo se dopustilo porušení správního řádu minimálně tím, že nedostatečným způsobem provedlo dokazování a že jeho rozhodnutí neodpovídá § 47 odst. 3 správního řádu, když uvedené odůvodnění považuje za nedostatečné. Stěžovatel rovněž vyslovil nesouhlas také se způsobem, jímž se krajský soud vypořádal s tvrzením ministerstva o neexistenci překážek vycestování. Proto navrhl, aby Nejvyšší správní soud napadený rozsudek zrušil, věc vrátil k dalšímu řízení a kasační stížnosti přiznal odkladný účinek.

Ministerstvo ve svém vyjádření popřelo oprávněnost podané kasační stížnosti, neboť se domnívá, že jeho rozhodnutí i rozsudek soudu byly vydány v souladu s právními předpisy. Protože stěžovatel v kasační stížnosti opětovně uvádí důvody, pro které opustil Ukrajinu, přičemž mu azyl nebyl udělen na základě ustanovení § 16 odst. 1 písm. e) zákona o azylu, jsou jeho námitky týkající se „fiktivních dluhů“ a příslušnosti do „sociální skupiny nečlenů zločineckých struktur“ irelevantní. Ve správním řízení o udělení azylu provedlo ministerstvo dostatečným způsobem dokazování ke skutečnému stavu věci, a proto navrhlo zamítnutí kasační stížnosti a nepřiznání odkladného účinku.

Nejvyšší správní soud přezkoumal na základě kasační stížnosti napadený rozsudek v souladu s ustanovením § 109 odst. 2 a 3 s. ř. s., vázán rozsahem a důvody, které stěžovatel uplatnil, přičemž neshledal vady uvedené v odstavci 3 citovaného ustanovení, k nimž by musel přihlédnout z úřední povinnosti.

Prvním stěžovatelem uváděným důvodem podané kasační stížnosti je důvod spočívající v nesprávném posouzení právní otázky soudem v předcházejícím řízení, tedy nezákonnost ve smyslu ustanovení § 103 odst. 1 písm. a) s. ř. s. Vzhledem k tomu, že stěžovateli byla zamítnuta žádost o udělení azylu jako zjevně nedůvodná podle § 16 odst. 1 písm. e) zákona o azylu, a nikoliv písm. g), jak nesprávně uvedl stěžovatel v kasační stížnosti, nemohly být ve správním řízení zkoumány důvody ve smyslu § 12 písm. b) zákona o azylu pro udělení azylu na území České republiky. Pokud totiž v řízení o žádosti o udělení azylu vyplyne některá ze skutečností taxativně uvedených v § 16 zákona o azylu, ministerstvo žádost ve stanovené lhůtě zamítne, aniž by zjišťovalo existenci některého z důvodů pro udělení azylu podle § 12 zákona o azylu. Proto jsou skutečnosti uváděné stěžovatelem v kasační stížnosti týkající se okolností, které ho vedly k opuštění Ukrajiny, právně irelevantní.

Pokud stěžovatel upozornil na čl. 65 metodologické Příručky procedur a kritérií pro postavení uprchlíka, zdůrazňuje v této souvislosti Nejvyšší správní soud, že toto upozornění je zcela bezpředmětné, protože stěžovatel požádal o udělení azylu podle zákona o azylu a nikoliv o přiznání postavení uprchlíka podle zákona č. 498/1990 Sb., ve znění pozdějších předpisů.

Rovněž i další důvod ve smyslu § 103 odst. 1 písm. b) s. ř. s. týkající se nedostatečně provedeného dokazování a z toho plynoucího nedostatečně zjištěného skutkového stavu věci, nepovažuje Nejvyšší správní soud za opodstatněný. Ministerstvo si pro rozhodnutí opatřilo dostatek podkladů, když vycházelo z tvrzení stěžovatele uváděných v návrhu na zahájení řízení a v pohovoru k důvodům návrhu a z informací o situaci na Ukrajině. Takto zjištěný skutkový stav nelze, zejména s ohledem na skutečnosti uváděné stěžovatelem ve správním řízení, považovat za nedostačující pro rozhodnutí ve věci. Protože stěžovatel uváděl důsledně jako důvod podání žádosti o azyl finanční problémy v důsledku neschopnosti splatit půjčku poskytnutou mu bankou, které se snažil odjezdem z Ukrajiny řešit, nebyl důvod provádět jakékoliv další důkazy, zejména když žádost byla zamítnuta jako zjevně nedůvodná, přičemž nelze také ponechat bez povšimnutí, že stěžovatel neuvedl, jaké důkazy měly nebo mohly být provedeny. Pokud stěžovatel tvrdil, že je mu vytýkáno neuvedení konkrétních skutkových důvodů k uvedeným konkrétním ustanovením správního řádu, je nutno poukázat na to, že písemné vyhotovení napadeného rozsudku neobsahuje žádnou takovou výtku. Bylo by proto na místě, aby při koncipování kasační stížnosti byla věnována alespoň minimální pozornost obsahu rozsudku, proti němuž kasační stížnost směřuje. Proto Nejvyšší správní soud v řízení neshledal vadu ve smyslu § 103 odst. 1 písm. b) s. ř. s.

Stěžovatel v kasační stížnosti také s poukazem na ustanovení § 103 odst. 1 písm. d) s. ř. s. namítal, že krajský soud nesprávně posoudil otázku, zda správní řízení netrpělo procesní vadou. Pokud stěžovatel vyjádřil přesvědčení, že bylo nedostatečným způsobem provedeno dokazování, odkazuje Nejvyšší správní soud na závěr vyslovený v předchozím odstavci. Tvrzení stěžovatele, že správní rozhodnutí neodpovídá ustanovení § 47 odst. 3 správního řádu, je obecné a neurčité, takže v tomto rozsahu nemohl Nejvyšší správní soud důvodnost namítané nezákonnosti přezkoumat.

Zcela nepřípadný je také nesouhlas se způsobem, jakým se krajský soud vypořádal s tvrzením ministerstva o neexistenci překážek vycestování. Krajský soud v souladu s § 75 odst. 2 s. ř. s. přezkoumá správní rozhodnutí jen v mezích žalobních bodů a protože ministerstvo v případě zamítnutí žádosti o azyl nerozhoduje o překážce vycestování,

jak vyplývá z § 28 zákona o azylu, neobsahovala žaloba, a ani obsahovat nemohla, žalobní bod, který by se týkal překážky vycestování. Proto se krajský soud otázkou existence či neexistence překážky vycestování vůbec nezabýval.

Z důvodů výše uvedených Nejvyšší správní soud kasační stížnost podle § 110 odst. 1 s. ř. s. zamítl. O kasační stížnosti rozhodl nejvyšší správní soud v souladu s § 109 odst. 1 s. ř. s. bez jednání.

O stěžovatelem podaném návrhu, aby byl kasační stížnosti přiznán odkladný účinek podle § 107 s. ř. s., Nejvyšší správní soud nerozhodl, protože věc byla vyřízena přednostně v souladu s ustanovením § 56 ve spojení s § 120 s. ř. s.

Výrok o náhradě nákladů řízení se opírá o ustanovení § 60 odst. 1 větu první ve spojení s § 120 s. ř. s., podle kterého nestanoví-li tento zákon jinak, má účastník, který měl ve věci plný úspěch, právo na náhradu nákladů řízení před soudem, které důvodně vynaložil, proti účastníkovi, který ve věci úspěch neměl. Stěžovatel v řízení úspěch neměl, proto nemá právo na náhradu nákladů řízení a ministerstvu žádné náklady s tímto řízením nevznikly.

P o u č e n í : Proti tomuto rozsudku **n e j s o u** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 2. března 2005

JUDr. Eliška Cihlářová
předsedkyně senátu